

Justitsministeren (Klein): Der er i det Lovforslag, som jeg havde den Ære at forelægge i Folkethinget; som sædvanlig foretaget afskillige Retsættelser paa de Summer, som jeg havde troet det rigtigt at opføre paa Lovforslaget. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig ved disse Retsættelser, der i det Hele ere af en ringere Betydning, forsaavidt de bero paa et Stjøn, hvor man altsaa befinder sig paa et altid noget omdisputabelt Omraade. Derimod er der foretaget et Par Retsættelser af en noget anden Karakter, som jeg anser det for rigtigt dog at henlede Opmærksomheden paa. Man har nemlig i Folkethinget nedsat et Par af de Beløb, der af mig vare forlangte som Godtgjørelse for Retsbetjentene for Overtagelse af Portoudgifterne. Ærede Medlemmer ville jo vide, at Retsbetjente saavel som Embedsmænd i Almindelighed hidtil have havt Portofrihed, men det er en Bestemmelse i Postloven, at efterhaanden som Retsbetjentene blive satte paa fast Løge, og de fik Erstatning for deres Kontorholdsudgifter, skulde denne Erstatning tillige omfatte Udgifterne til Porto, idet Portofriheden saa skulde ophøre. Man har derfor faaet fra Retsbetjentene i de sidste Aar meget specificerede og dokumenterede Oplysninger om det Omfang, hvori de have benyttet Postvæsenet, og man har altsaa kunnet opgive til den yderste Grad af Nøjagtighed det Gjennemsnitsbeløb, som Ophøret af Portofriheden vilde føre til af Udgifter for Fremtiden for deres Vedkommende. Dermed var ogsaa ganske naturlig givet den Sum, som maatte tilkomme dem i Erstatning for Ophøret af Portofriheden, og hermed det øvrige Beløb for deres Kontorudgifter burde forhandles. Det er nemlig klart, at det ikke har været Postlovens Mening, og ogsaa i og for sig vilde være ubilligt, om man vilde lægge Udgifterne til Porto over paa Retsbetjentene uden at give dem Beløb derved. Paa et Par Punkter har Folkethinget imidlertid foretaget en, jeg kan ikke sige Andet end det forekommer mig at være, vilkaarlig Retsættelse af Erstatninger for disse Portoudgifter. Jeg har i den Anledning stillet Ændringsforslag i det andet Thing og søgt at hævede det Urigtige og Ubillige i disse Retsættelser. Jeg har lærlig gjort gjældende ligeoverfor Folkethinget, at det vistnok var høist urigtigt, naar man til Begrundelse af de foretagne Retsættelser paaberaabte sig, at det ikke alene kom an paa, hvormed Retsbetjentene havde skrevet og vilde skrive fremdeles, men paa, om det var nødvendigt at skrive saameget. Jeg har gjort opmærksom paa, at man vel kunde være forvisset om, at de omtalte Embedsmænd ikke vilde føre en vidtløftigere Embedskorrespondance, end der var nødvendigt, og dernæst, at det var overmaade uheldigt at ville ligesom opfordre de paagjældende Embedsmænd til at søge at formindste den Udgift, man paavælder dem, ved en mindre expedid Besørgelse af deres Embedsbreve. Dette forekommer mig at være

pienssynlig rigtigt, men ikke destomindre vedtog man paa et andet Sted de Retsættelser, der vare foreslaaede af Udvalget. Disse Retsættelser have for mig havt større Betydning end de andre, hvortil jeg hentydede, fordi det forekommer mig, at det her gjælder om et Principspørgsmaal. Forsaavidt kunde jeg være meget fristet til at søge gennemført Forandring paa disse Punkter i Lovforslaget her i dette Thing. Jeg nærer ikke destomindre nogen Betænkelighed ved at gjøre det af to Grunde; for det Første, fordi de Beløb, hvormed der er Spørgsmaal, i og for sig ere forholdsvis temmelig ubetydelige; det Druer sig om 50 Kr. for det ene Embedes Vedkommende og 20 Kr. for det andet Embede. Disse Summers Ubetydelighed vilde dog ingenlunde være afgjørende for mig, idet det, som sagt, her dreier sig om et Principspørgsmaal, men der kommer en anden Omstændighed til, og det er den, at man efter min Opfattelse er kommen ind paa en uheldig Vej, da man for omtrent 8 til 9 Aar siden forandrede den tidligere brugte Fremgangsmaade, nemlig at have en Lov for hvert enkelt Embede til at slaa alle de forskjellige Kontorholdsgodtgørelser sammen, hvormed der bliver Spørgsmaal for alle de Embeder, for hvis Vedkommende Bestemmelse bliver at træffe i det enkelte Finantsaar. Deraf følger endvidere, at hvis en Uoverensstemmelse mellem de to Thing for et eller et Par af de omhandlede Embeders Vedkommende maatte finde Sted, vil Restuldet deraf blive, at ikke blot den endelige Bestemmelse for disse Embeders Vedkommende komme til at staa i Bero, men det Samme vil gjælde alle de øvrige Embeder, som staa i Løven, og der er flere af disse Embeder, som gennem Lovforslaget, saaledes som det foreligger, ville faae en meget billig og retfærdig Godtgørelse af det Kontorholdsværlag, som har været dem tillagt. Af disse Grunde tager jeg i Betænkning at foreslaa det herte Thing at gjøre en Forandring i, hvad der er vedtaget et andet Sted, men derimod forbeholder jeg mig at tage under nærmere Overveelse, om det ikke maatte være rigtigt at bruge en anden Fremgangsmaade med Hensyn til disse Lovarbejder for Fremtiden.

Oyenbøll: Det har ikke kunnet Andet end glæde mig at høre denne Udtalelse fra den ærede Justitsminister betæffende Spørgsmaalet om Embedsmændenes Portogodtgørelse. Dengang vi i sin Tid vedtog den Bestemmelse her, at Portofriheden for Fremtiden ikke skulde eksistere med Hensyn til Embedsforfendelser, var jeg imod den og arbejdede imod den saa godt, jeg kunde, idet jeg forudsaa, hvad der rimeligvis vilde ske i Fremtiden, og hvad der allerede dengang vistnok mod den daværende Finantsministers Villie blev udtrykt af ham paa en meget betegnende Maade, idet han nemlig sagde, at Meningen var, at Portogodtgørelserne skulde forsvinde i Kontorholdsgodtgørelserne. Det er netop den Maade, hvorpaa